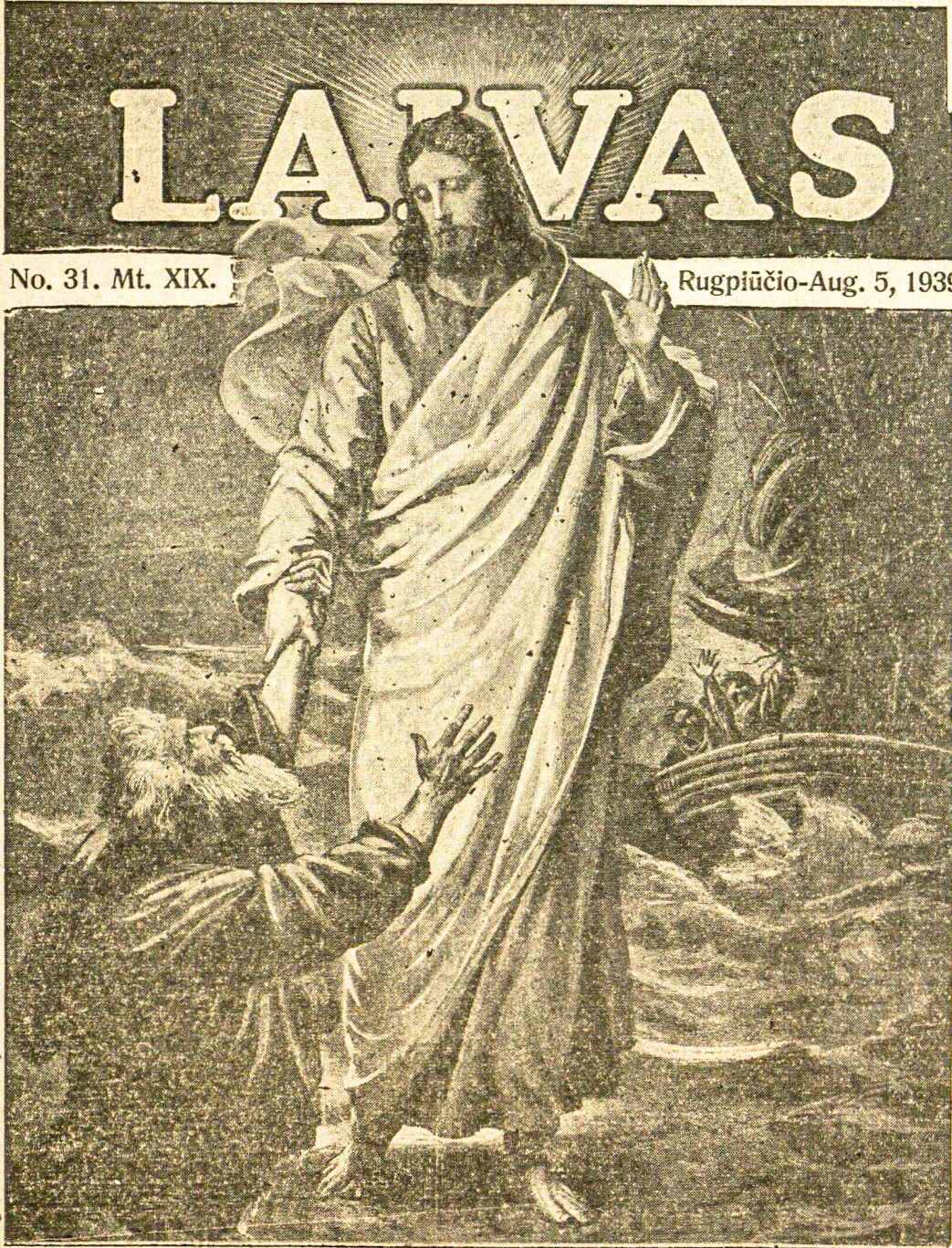


1  
KRISTAUS KARALIAUS

# LAIVAS

No. 31. Mt. XIX.

Rugpiūčio-Aug. 5, 1939



CFOR valet.  
respublikinė  
biblioteka

## IX SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ.

### LEKCIJA

Korint. 12, 2—11

**B**ROLIAI, žinote, kad būdami pagony, eidavote pas nebylius stabus, kaip buvote vedami. Todėl aš jums pareiškiu, kad nėvienas, kurs kalba Dievo Dvasioje, nesako: Prakeikimas Jėzui: ir nėvienas negali pasakyti: Viešpats Jėzus, kaip tik šventijoje Dvasioje. Dovanos, tiesa, yra įvairios, bet ta pati Dvasia. Patarnavimai yra įvairūs, bet tas pats Viešpats. Veikimai yra įvairūs, bet tas pats yra Dievas, kurs visa visuose daro. Kiekvienam duodama Dvasios apreiškimas, kad būtų iš to naudos. Vienam Dvasios suteikiama išminties kalba, kitam tos pačios Dvasios žinojimo kalba; kitam tos pačios Dvasios tikėjimas, kitam tos vienos Dvasios gydymo dovana; kitam stebuklų darymas, kitam pranašystė, kitam dvasių atskyrimas, kitam įvairios kalbos, kitam kalbų aiškinimas. Visa gi tai daro viena ir

### EVANGELIJA

Luko 18, 9—14

**A**NUO metu Jėzus pasakė kai kuriems, kurie patys savimi pasitikėjo teisūs esą ir kitus niekino šitą prilyginimą. Du žmogų atėjo į bažnyčią melstis; vienas buvo parisiejus, kitas muitininkas. Parisiejus stovėdamas taip pats vienas meldėsi: Dėkoju tau, Dieve, kad aš ne toks, kaip kiti žmonės plėšikai, neteisūs, svetimoteriai, taip pat ir kaip šitas muitininkas. Aš pasninkauju du kartu savaitėje, duodu dešimties viso, ką turiu. Muitininkas atstu stovėdamas, nedrįso nė akių pakelti į dangų, tik mušėsi į krūtinę ir sakė: Dieve, būk gailestingas man nusidėjėliui. Sakau jums: Šitas nuėjo į savo namus nuteisintas, anas ne. Nes kiekvienas, kurs save aukština, bus pažemintas, ir kas save žemina bus paaukštintas.

ta pati Dvasia, dalindama kiekvienam, kaip ji nori.

## MATAS TALBOTAS

1925 m. birželio 7 d. Dubline, Airijoje, parkrito ant gatvės 70 metų senukas ir mirė, niekam nesuskubus ištiesti jam gelbstinčios rankos. Jis dėvėjo paprastus darbininko drabužius. Smulkiau patyrinėjus, rasta, kad jis ant nuogo kūno nešiojo grandinę. Šis radinys paskatino tiksliau ištirti mirusio darbininko gyvenimą. Štai kas sužinota.

I. Vyras vadinosi **Matas Talbotas**. Jaunystėje buvo alkoholio draugas. Kiekvieną dieną pasigerdavo. Šiaip jis nebuvo blogas žmogus. Tvirtai laikėsi katalikų tikėjimo, atlikinėjo religines pareigas ir neapkentė savo girtuoklystės, vis iš naujo ryždamasis ją pamesti. Bet neturėjo jėgų tai padaryti. Gavęs savaitės uždarbį, eidavo į restoraną ir viską prašvilpdavo. Kartą pardavė paskutinius batus, kad patenkintų savo troškimą.

Vieną dieną, būdamas jau 24 metų, išsviedė stikliuką pro langą ir prisiekė daugiau nė lašo degtinės neragauti. Kas jį prie to paskatino, niekam nepasakė. Reikia manyti, kad jį atvertė gyvas religinis įsitikinimas. Ką jaunas Talbotas aną dieną prisiekė, ištvėrė iki pat mirties. Jis nė karto neparagavo nei vyno, nei alaus, nei degtinės. Ir tuos savo apžadus patvirtino kunigo akivaizdoje.

Bet jaunam vyrui to nepakako. Jis **nerėjo atgailauti** už 10 metų alkoholio nuodėmes. Liovėsi rūkyti, tik 2 kartų per dieną tevalgė, miegojo tik 3 valandas, apsijuosęs po darbininko drabužiais stora grandine. Keldavosi 2 valandą, atsiklaupęs meldavosi, kol suskambindavo pirmosioms šv. Mišioms. Dievą pagarbinęs, eidavo su kitais draugais

dirbti. Kai kiti darbininkai per pietų pertrauką valgydavo, jis nueidavo į toliau stovinčią pastogę ir meldavosi. Vakare applankydavo sergančius draugus, jiems tarnaudavo, juos ramindavo. Jis galėjo apsivesti. Tačiau atsižadėjo moterystės ir visa, ką tik uždirbdavo, atiduodavo neturtingiems klierikams. To paprasto darbininko, prekių nešiojo, dėka baigė mokslus 4 klierikai, kurie vėliau tapo Kinijos misijonieriais. Taip jis gyveno 40 metų, pasauliui nieko nežinant apie jo nepaprastus atgailos darbus. Tik mirus sužinota, kad po vargšo darbininko rūbais plakė šventojo širdis.

Matas Talbotas, miręs 1925 m., yra modernus šventasis. Nors dar nėra Bažnyčios pripažintas šventuoju, tačiau mes galime jį šventu vadinti. Ir jis užsitarnavo, kad pažintume jo gyvenimo bėgį, nes daug ko iš jo galime pasimokyti.

## II. Ką mums gali pasakyti šis paprastas Dublino darbininkas, apsijuoses grandine?

1. Iš jo galime pasimokyti, kas yra atsivertimas. Šv. Rašte sakoma: "Nusidėjėlis tepalieka savo kelią, tegrįžta prie Dievo, kuris jo pasigailės, nes mūsų Dievas visada yra pasiruošęs atleisti". Matas Talbotas tai suprato. Jis paliko savo kelią, liovėsi girtuokliavęs ir visai grįžo prie Dievo. Jo atsivertimas buvo tikras.

Kai praneuzų karalius Klodvigas buvo pakrikštytas, tarė jam vyskupas Remigijus: "Garbink tai, ką iki šiol deginai, ir sudegink, ka iki šiol garbinai". Matas Talbotas išpildė ginos žodžius. Jeigu iki šiol jis garbino degtinės butelį, atsivertęs nė nepažvelgė. Ir jei prieš atsivertimą jam rodėsi visai neįmanoma susivaldyti, po to visam amžiui save įveikė.

Katalikai vyrai! Pagalvokime, kas vyksta mūsų viduje! Gal ir mes nekartą pasiryžome švenčiausiai gyventi? Gal būt, per išpažintį, gal per misijas, gal, ištikimus šeimijoje didžiai nelaimėi, ryžomės tą ar kitą ydą nugalėti, kokį nors blogą geismą suvaldyti, blogos spaudos neskaityti, nedraugauti su kunigų ir Bažnyčios priešais, ryžotnės amžinai tarnauti Dievui ir artimui? Ir kokios pasekmės? Aišku, nepametėme senųjų ydų. Dublino vyras, apsiavęs paprastais batais,

Matas Talbotas, mums gali pasakyti, kaip tai galime padaryti. Jis sudaužė savo stikluoką ir niekad jo nepalietė. Tai aš vadinu atsivertimu.

2. Matas Talbotas mums parodo, kad nereikia būti silpnuoliu, bet rimtai žiūrėti į Dievo tarnybą. Aš gerai žinau, kad Matas Talbotas nėra pagal daugelio modernųjų žmonių skonį. Jeigu jis būtų buvęs didelis sportininkas, pirmas pasaulio bėgikas, krepšininkas ar bokso meisteris, tada jį būtų garbinę kaip didvyrį. Tačiau grandinė ant nuogo kūno, pasninkas, malda pasaulio akyse neužsitarnauja laurų vainiko. Tai yra senų moterų ir vaikų darbas. Taip sprendžia pasaulis.

Katalikai vyrai, būkim teisingi ir garbingi! Argi save nugalėti nėra didvyriškas darbas, didvyriška drąsa? Anas Matas Talbotas turėjo stiprią valią, kitaip nebūtų galėjęs apžadų laikytis. Kai sėdėdavo savo draugų būryje, kai degtinės stiklelis eidavo aplink stalą ir iš rankų į rankas, aišku, kad nelengva būdavo stiklelį perduoti šalia sėdinčiam draugui, visai neparagavus. Reikėjo didvyriško nusistatymo ramiai pakęsti draugų pajuoką. Taip, kiekvienas katalikų šventasis yra didvyris. Kartais net susipratę katalikai klaidingai įsivaizduoja mūsų šventuosius. Jie dažnai mano, kad šventieji buvo tykūs, ramūs žmonės, kurie per gyvenimą ėjo be išvidinės kovos. Ši pažiūra visai klaidinga. Nė vienam žmogui šventumas neįkrenta į glėbį, bet šventumą reikia išsikovoti. Todėl katalikų Bažnyčia, kuri visus savo vaikus ragina siekti šventumo, yra sunkių kovų laukas. Vienas vyras, gyvenęs virš 70 metų aukštuose Alpių kalnuose, kartą štai ką teisingai sakė: "Kai dar buvau jaunas, ten, aukštai kalnuose, kiekvieną dieną mokiausi toli nušokti. Aš toje srityje pasiekiau tokio tobulumo, kad Miunchene, tarnaudamas kariuomenėje, buvau geriausias šokikas. Siandieną, norėdamas atvira bei garbingai papasakoti savo jaunystės istoriją, turiu pasakyti, kad man lengviau buvo užgrūdinti savo muskulius, kaip kovoti prieš blogybes ir pyktį. Jaunas būdamas aš užvilkdavau ant kalnų viršūnės sunkias naštas. Ir tai man buvo lengviau, negu išlaikyti sielos skaistumą. Kartą ant kelio ra-

dau auksinių pinigų prigrūstą didelę piniginę. Aš tada buvau neturtingas medkirtys. Tačiau save nugalėjau ir suradau pinigų savininką. Ši vidaus kova man buvo daug sunkesnė, negu per dienų dienas ritinti sunkiausius rąstus. Daug gyvenime kovojau, daug vargau, bet vidaus kovos, kurios padėjo man iki šiol išlikti geru vyru, buvo daug sunkesnės". Ar mes, katalikai vyrai, nesutiksim su šiuo kalniečiu? Jei sutinkam, tai turim pripažinti, kad šventieji buvo didvyriai, dvasios galiūnai.

Mūsų laikais daug kalbama ir daug rašoma apie šiuos Jėzaus žodžius: "Jei kas tau užgavo dešinį skruostą, atsuk jam ir kairį". Sakoma, kad tuo Jėzus stumia į bailumą. Tikras vyras, sakoma, ima baslį ir duoda atgal. Pasaulis sprendžia, kad nuolaidumas esanti silpnybė. Tačiau iš tikrųjų tas yra didesnis didvyris, kuris neduoda atgal, bet save suvaldo. Mušti atgal, keršyti yra paprastas dalykas. Tačiau atleisti dovanoti yra didžioji valios pažymys. Mušti ir pykti nereikia jokios valios, tik pritirimo. Pyktis ir noras keršyti savaime kyla, nereikalaujant ypatingų valios jėgų. Kas negali kylantį pyktį, kas yra pasirengęs atleisti dėl aukštesnių priežasčių, tam reikia daug energijos. Iš to seka, kad anas yra didesnis didvyris, kuris atsuka kitą skruostą, negu tas, kuris tuoj ima nirsti, blaškytis. Todėl sako poetas:

Narsus yra liūtų tramdytojas  
Narsus yra pasaulio nugalėtojas,  
Narsiausias, kuris save nugalė.

Todėl, kaip šv. Povilas sako, nesileiskim pikto nugalimi, bet nugalėkime piktą gerumu.

Todėl dabar žinosite, kaip sutikti tokių ponų nuomonę, kurie sako ir rašo, kad Kristaus ir šventųjų švelnumas yra būdo silpnumo apraiška. Juk tai aiškiausia klaida. Kristaus ir šventųjų švelnumas yra galingo būdo pasireiškimas, nepaprasto savęs nugalėjimo, savęs įveikimo išdava. Kai Jėzus Alyvų kalne leido save suimti, jo priešai teigė, kad tai reiškia jo darbų ir asmens bankrotą, galą. Ar neįvyko priešingai? Jėzus tada būtų galėjęs gintis, jei tik būtų norėjęs. Apaštalai jam būtų padėję. Petras net kardą buvo išsitraukęs ir vienam tarnui

ausį nukirtęs. Perkeldami tai į antgamtinę sritį, žinome, kad daug angelų pulkų jį būtų gynę. Jėzus parodė savo drąsą, o ne bailumą, įsakydamas Petruui mesti kardą, atsižadėdamas dangaus pagalbos. Šv. Jonas Gvalbertas buvo kilęs iš senos karininkų giminės. Priežas užmušė jo vyresnįjį brolių. Jauno riterio sieloje suliepsnojo keršto liepsnos, noras pralieti žudiko kraują. Pasitaikė tam proga. Gvalbertas, jodamas Didįjį Penktadienį namo, sutiko brolio žudiką. Išvydęs Joną, apmirė iš baimės. Ištiesė kryžiškai rankas ir laukė mirties. Jonas pakėlė ginklus. Bet atėjo staiga mirtis, kad šiandien yra Didysis Penktadienis, kada Jėzus už visus praliejo savo kraują. Nušoko nuo arklio, prispaudė brolio žudiką prie krūtinės, pabučiavo ir nujojo. Sakykite, ar nereikėjo didesnių karžygio drąsos ir karžygio jėgų atleisti žudiškui, negu atkeršyti, nužudyti?

Taigi matote, kad pasaulio nuomonė apie religijos dalykus ne visada yra teisinga. Prekių nešiojas Matas Talbotas, kuris atsižadėjo degtinės ir tabako, kuris po rūbais ant kūno nešiojo grandinę, kuris savo pinigais sušelpė ne vieną neturtingą klieriką, yra didesnis didvyris už milijonus kitų žmonių, kurie tiesiog alpsta, jei kišenėj neturi tabako, jei negali penktadieniais valgyti mėsos, jei negali susivaldyti, neįėję į žydo restoraną. Katalikų Bažnyčios šventieji yra didvyriai. Todėl mes mokysimės drąsos ne iš sugedusio pasaulio, bet iš šventųjų, taip pat ir iš darbininko Mato Talboto. Ir mes išmoksimė save įveikti nugalėti savo blogus palinkimus, kad gautume nevystantį pergales vainiką.

**J. Grubliauskas**

"Palaiminti, kuomet jums piktžodžioja ir persekioja jus, ir meluodami sako visa pikta prieš jus dėl manęs. Džiaugkitės ir linksminkitės, nes jūsų užmokesnis gausus danguje." (Mato V, 11-12).

## "Kristaus Karaliaus Laivas"

*Marijonų Rėmėjų savaitinis laikraštis*

2334 S. Oakley Ave., Chicago, Ill. Tel. CANal 7790

Marijonų Rėm. mokestis ir "Laivas" metams \$3.00  
Svetur metams \$3.00 Atskiras numeris 5c  
Vien laikraščio "Laivo" prenumerata metams \$2.00  
2334 S. Oakley Ave., Chicago, Ill. Tel. CANal 7790

J. Butkevičius

# Stigmatizuotoji Šių Dienų Konnersreutho Mergelė -- Teresėlė Neumann

(Tęsinys)

Ji savo V. Jėzaus Kančios visijose, visiškai paneigia ir nebetiki į pasekmes, kurios iš vizijos matomų dalykų natūraliai išsivysto ir pagaliau tikrenybe virsta. Trumpiau pasakius, ji visiškai nebetiki į tai, kas vizijose matomų dalykų eigoje, būtinai turi įvykti. Ji visuomet tiki, kad V. Jėzus paskutiniame Šv. Savo Kančios momente, vis dėlto, bus paleistas. Kai ji savo vizijose mato, kai V. Jėzus su piktadariais (latrais), kryžių nešdamas (mokytiniai ir didelė žmonių minia) aplaidžia Jeruzalės miestą ir vyksta į Golgotos Kalną, ji pradeda šaukti: "Bėkite greitai pas mūsų Išganytojo Motiną, ir pasakykite jai, kad jie paleido Jį laisvą!" Atėjęs pačiam V. Jėzaus nukryžiuojimo laikui, ji vis save ramina sakydama: "Jie tik priverstė Jį atnešti tą medį čia". Apie Viešpaties kryžių ji taip sako: "Kristus neneša kryžių ant Savo pečių; Jis neša tik tris skirtingus medžio gabalus, kurie betvarkiai bus daiktan vinimis sukalti, kai Jis atneš juos į Golgotą."

Kai V. Jėzus po nuplakimo, bando ranka pasiimti Savo rūbus, vienas ten bestovis kareivis juos koja šalin nuspiria. Šis pats veiksmas, buvo dažnai minimas ir Palaimintuosios Onos Katarinos Emmerich, V. Jėzaus Kančios regėjimuose. Čia Teresėlės Neumann piktumas kareiviui už tą niekšingą darbą ūmai pasiekia aukščiausią laipsnį. Ji labai susijaudinusi, staiga sušunka: "Pasakykite tam valkakai, kad jis neliešų Jo rūbų! Aš norėčiau tam valkakai suduoti į veidą, už tą darbą!..." Ji taip pat labai smarkiai ir su dideliu rūstumu atakuoja ir tuos kareivius, kurie V. Jėzui po nuplakimo, uždėjęs ant Šv. Jo Galvos erškėčių vainiką, pradeda Jam į Šv. Veidą spiaudyti ir iš Jo tyčiotis. Ji šaukia: "Kas jums darosi? Ar girti jūs esate!? Pagaliau ji kreipiasi į kairėje pusėje šalia Viešpaties nukryžiuotą piktadari,

kuris keikia ir piktažodžiauja, ir ji sudraudama, aštriai jam pastebi: "Nerėkauk čia taip garsiai, būdamas mūsų Viešpaties aki-vaizdojė!"

Visuomet kai Teresėlė Neumann herojiškai gina kenčiantį savo Išganytoją, visuomet ji dalinasi su savo Išganytoju per pusę ir Jo kentėjimais. Iš jos akių per veidus pradeda tekėti ašaros, susimaišiusios su krauju. Po valandos kraujas susimaišęs su prakaitu pradeda tekėti ir iš jos kaktos ir abiejų pabalusių veidų žemyn.

Kai kareiviai uždėda Erškėčių Vainiką V. Jėzui ant Šv. Jo Galvos, aštuonios didelės žaizdos staiga atsiveria ant jos pečių, strėnų ir galvos. Jos kojos ir rankos išsipučia ir parausta. Ji bando jėga nusiplėšti sau nuo galvos nematomai uždėtą erškėčių vainiką, kurio aštrūs dygliai neapsakomai skausmingai jai bado galvą! Visas jos kūnas tuomet nenatūraliai sustyra, sąnariai pasidaro nebepalenkiami. Kai ji išvysta Viešpaties Kryžių, jos akys pakyla aukštyn. Kai V. Jėzaus kančios ir ant kryžiaus mirties pabaiga artinasi, jos veido energija nupuola žemyn ir pranyksta. Kentėjimų iškankyti jos rankų pirštai palaiapsnini atsiliuosuoja. Jos kūnas paskutiniu ekstazės laiku nuo lovos pakyla aukštyn, paskiau ji verčiasi ant šono, kairiame lovos krašte. Galop galva ir visas jos kūnas, tarsi sunkus maišas, sudrimba ant priegalvio be mažiausio judėsio, be jokio gyvybės ženklų!...

Susirinkę aplinkui žmonės, stebi šios keistos, šventos, pilnos didžiausių kentėjimų paslapties reiškinį, ir stovi, tarsi, nebyliai, pusiau nusigandę ir baimės apimti.

Kitą rytą Teresėlė Neumann visai nieko nebeatsimena, kas vakar su ja buvo atsitikę. Kai vizija ir stigmatos prapuola, jos nusineša su savimi nuo jos kūno ir žaizdų žymes. Pastarųjų nebelieka nė ženklų! Tuomet ji keliasi iš lovos ir vaikščioja po ma-

žą savo kambarėly. Kai kada ji eina ir Konnersereutho kaiman truputį pasivaikščioti. Tiesa, ji eidama pasivaikščioti, dėl turimų savo kojose stigmatų, visa pėda ji nebegali kaip reikiant ant žemės stotis; ji turi eiti visą savo kūno sunkumą subalansavusi ant pačių kojų pirštų arba ant užkulnių. Daugiausiai ji vaikščioja ant galų pirštų, ir eidama turi už ko nors įsikibusi laikytis, kad neparpultų. Kai ji nori atidaryti kambario duris, trumpai po ekstazių būdama, vieton pirštų ji turi pavartoti alkūnes, nes rankų pirštuose ji tuomet jokio stiprumo nebeturi ir nieko jais nebegali suimti. Laike penktadienio ekstazių, dėl kraujo ir prakaito iš jos kūno tekėjimo ji praranda 10 svarų savo kūno sunkumo. Gi per 6 savaitės dienas, iki kito penktadienio, ji naturaliai vėl atgauna normalų savo kūno sunkumą.

Teresėlė Neumann, kaip jau sakyta, nieko nevalgo ir nieko negeria; ji paprastai gyvena vien savo noro ir valios galia, gyventi tol, kol jos Mokytojas V. Jėzus norės, ir matys naudinga, šį mistiškąjį, didžiausių kentėjimų pripildytą jos gyvenimą.

Pažymėtina dar ypatingai ir tas faktas, kad rankų ir kojų stigmatas (Penkių Šv. Išganytojaus Žaizdų žymes!) ji labai slepia. Ant rankų ji visuomet nešioja užsimovusi juodas, nepermatomas pirštines. Dabartiniu laiku, kaip iš įvairios spaudos teko sužinoti, kelis kartus ji kai kuriems žmonėms prasi-tarė, kad Gerasis jos Mokytojas jai apreiš-kęs, apie nebetolimą jos mirtį. Po jos mir-ties, ji sakanti, liks kita panaši mergaitė, kaip ji pati, Lenkijoje.

Dar įdomesnis dalykas, kad ji labai pa-žįsta ir žino visas šventųjų relikvijas nors pirmiau apie relikvijas ji jokio supratimo visiškai nebeturėjo. Kartą darant tam tikrus bandymus, jai parodyta šv. kryžiaus me-džio relikvija. Vos tik savo akimis į ją pa-žvelgė, ji pasakė: "Čia yra ne tas medis, ant kurio Gerasis mano Mokytojas Jėzus mirė!" Mat relikvija nebuvo tikra. Tas pats įvyksta ir su kitomis visomis jai parodo-momis relikvijomis.

Ištikrųjų nuostabu ir nesuprantama, kaip yra galingas V. Dievas šventuosiuose savo!

## ŠVENČIAUSIOS JĖZAUS ŠIRDIES MALDOS APAŠTALAVIMAS

Bendroji intencija rugpiučio mėnesiui, 1939 m., kurią Šv. Tėvas Pijus XII paskyrė:

**Kad Krikščionys Apgintų Dievo Teises**

**L**ABAI dažnai, kuo garsiau žmogus skel-bia savo teises ir stengiasi jas apginti, tai jis tuo labiau niekina ir užmiršta Dievo teises. O vistiek, pats pripažinimas Dievo teisių kaip tik yra mūsų tikslas ant šios žemės. Tokio pripažinimo Dievas ga-lėtų reikalauti iš mūsų be jokio atlyginimo, bet Jis atmokėjimui duoda mums dangų.

Turėtumėm narsiai ginti Dievo teises, nes žiauri ir neperstojanti kova siaučia prieš Dievo teises, kurias Jis turi prie kiekvieno žmogaus, šeimos, ir valstybės. Kai kurios valstybės nori visiškai išrauti tikėjimą iš žmonių širdies, o kitos stato pačią valstybę Dievo vietoje. Mes turime būti narsūs kas-dieniniame varge, Kristaus liūdininkai, ir tikrai, kankiniai apgindami Jo teises vie-šame ir asmeniškame gyvenime. Pridera

mums ginti šeimos šventumą!

Suvienytomis jėgomis mes visą įvykdin-sime, dirbdami sykiu su Bažnyčia. Tai bus tikras Katalikiškas Veikimas po Bažnyčios vadovybe.

YPATINGA MISIJŲ INTENCIJA

**Kad krikščioniška meilė ugdytų taiką ir sugyvenimą tarp visų valstybių.**

**ŠV. ROŽĖ LIMIETĖ — Rugpiučio 30 d.**

Švėta Rožė gimė 1586 m., Pietinėj Ame-rikoj, Limos mieste, Peru provincijos sosti-nėje. Tikrasis jos vardas buvo Izabelė, bet neilgai trukus po krikšto, motina pamatė miegančios savo dukters veidą stebuklingai panašų į rožės žiedą ir nuo to laiko pava-dino ją Rožė. Kai ji pagyveno Viešpats Jė-zus Kristus pats tuo vardu į ją kreipėsi sakýdamas, "Mano Širdies Rožė, būk mano mylimoji!" Turėdama penkius metus ji jau buvo padarius škaistybės apžadą. Išvengti vedybų, į kurias jos tėvas ją stūmė, Rožė

nusikirpo savo puikius plaukus ir visokiais būdais biauрино savo gražų veidą ir kūno išvaizdą. Limietė visą savo gyvenimą paaukavo geriems atgailos darbams ir maldai. Pasninkai buvo jos mėgiamiausia atgaila, o savo nekalto kūno varginimui, Rožė vartodavo nuostabiasias priemones. Maldai ji sau pasistatė atskirą kambarėlį savo tėvo darže ir ten praleisdavo visas liuosas valandėles kalbant su Dievu. Rožė mirė 1617 metais, turėdama tik 31 metus.

### LAVYBA — SKAISTYBĖ

Šioji dorybė duoda jos mylėtojams skaisčią širdį ir kūną. Skaistybė apsaugo kūną ir protą nuo kiekvienos neskaisčios minties ir blogo pageidimo. Tai yra dorybė, kurią laikome trapiame inde.

### NURODYMAI PROMOTORIAMS

Brangus Promotoriau,

**P**ER praeitus du mėnesius teko daugiau rašyti šiame skyriuje apie šeimų pasiukavimą Švenčiausiai Jėzaus Širdžiai. Ši syki rašysime apie kitą pamaldumą, kuris yra labai artimas Švenčiausios Jėzaus Širdies susivienijimui. Šis pamaldumas yra žinomas kaip Šventoji Valanda. Visi susivienijimo promotoriai turėtų dalyvauti Šventoj valandoj ir raginti kitus pavienius narius prie šio pamaldumo.

Šventosios Valandos pamaldumas reikalauja vienos valandos susikaupimo maldoje, praleisto susivienijime su Kristum Alyvų darželyje, lyg tai būtų naktis prieš Jo kančią ir mirtį. Ir sulyg a. a. Pijaus XI enciklikos "Miserentissimus Redemptor" (birž. 9, 1928), šio pamaldumo ypatingas tikslas yra atlyginti Švenčiausiai Jėzaus Širdžiai už visus žmonijos nusidėjimus. Tokia malda visi Jėzaus Širdies garbintojai stengiasi atilyginti už žmonijos nedėkingumą ir dalyvauti Jėzaus skausmuose, kuriuos Jis kentėjo Alyvų darželyje. Tokiu būdu mes stengiamės maldauti Dievo gailingumą nusidėjėliams ir sulaikome Dievo grąsinantį pirštą tam, kuris išdrįso nusidėti prieš Jį.

Šventosios Valandos pamaldumas išsivystė iš vieno apreiškimo padaryto šv. Maragretai Marijai. Pasirinkdamas Mariją ir pa-

darydamas Ją Savo įrankiu išplatinti pamaldumą į Švenčiausią Širdį, Dievas davė jai keletą ypatingų apreiškimų. 1637 m. Kristus parodė Jai Savo žaizdas ir Savo Šv. Širdį degančią iš meilės visai žmonijai.

Tame Jo apsiereiškime Šventajai, Viešpats nusiskundė žmonių nedėkingumu ir ragino Ją priimti Atlyginimo Komunią. Toliau Jis sakė jai, "Kas savaitę naktyje, kuri pripuola, tarp Ketvirtadienio ir Penktadienio, jūs dalyvausit net iki mirties Tame Mano Skausme, kurį Aš noriai priėmiau Alyvų darželyje... Jūs kelsitės nuo vienuoliktos iki dvyliktos valandos naktyje dalyvauti su Manim nuolankioj maldoje, kurią aš paaukavau Mano Tėvui; parplūsi ant veido su Manim nors vienai valandai, kad išmaldavus Dievo pasigailėjimą nusidėjėliams ir kad pasaldinus visus tuos kartumus, kuriuos pergyvenau kai Mano apaštalai apleido Mane negalėdami budėti vieną valandą".

Šventoji Valanda gali būti atliekama viešai bažnyčioje arba nušaliai namuose. Šis pamaldumas skiriasi nuo Eucharistinės Valandos, nes ši lavinimą nereik atlikti prie Švenčiausio Sakramento. Bet kai šis pamaldumas būna namuose, tai turėtų įvykti ne anksčiau kaip antrą valandą popiet ketvirtadienį ar ne vėliau negu Penktadienio aušros, t. y., prieš šv. Mišių atlaikymą Penktadienio ryte. Nėr paskirtų maldų šiam lavinimui. Tik tiek reik, kad maldos būtų kalbamos susivienijime su Kristaus malda Alyvų darželyje. Taipogi nereik klūpoti per visą valandos laiką.

Promotoriai turėtų pranešti šio susivienijimo nariams apie visuotinus atlaidus, kuriuos gali apturėti atliekant šį Šventosios Valandos pamaldumą viešai arba privačiai namuose. Pelnyti visuotinus atlaidus reik atlikti išpažintį, priimti šv. Komunią, ir atkalbėti maldas šv. Tėvo intencija. Tie, kurie atlieka šį dvasios lavinimą su nužeminta širdimi, (t. y. be išpažinties ir šv. Komunijos sąlygų) gali pelnyti dešimtis metų atlaidus. Ar ne galėtumėte platinti šį gražų pamaldumą šv. Jėzaus Širdžiai!

Atmink, kad kiekviena pagunda į blogą, yra angis, kuri žmogui ant žemės gulint, įkasti.

## ŽMOGUS UŽMIRŠO DIEVĄ

**B**AUGINANTIS yra šių dienų pasaulio stovis. Nekartą vakare peržiūrėjus dienos periodinę spaudą norisi susikaupt, surinkti mintis ir daryt išvadą ar iš tikrųjų mes tokioj blogoj būklėj esame atsidūrę! Tiesa, jau gerokai apsipratome su esamu pasaulio stoviu. Bet mintimis persikėlę į prieš '29 m. laikotarpį ir lyginę jį su po '29 m. laikotarpiu iki dabar, rasime, kad gyvename rimtus laikus. Ypač tai haugina tikintįji. Nes, jeigu giliau įžvelgsime į esamųjų blogybių priežastis, rasime, kad pamatinė priežastis yra, kad žmogus užmiršo Dievą.

Baisus yra pasaulio stovis, ypač nekaltų tautų.

Vienur tautos valdomos vieno balso, vienos rankos, kur jėga ir kraujas dievinami. Kitur nors demokratiškais dėsniais vadovujamasi ir prabangesnis gyvenimas randasi, ten irgi vyrauja pavydas, baimė netekti krašto gėrybių, baimė kad priešas neužpul-  
tų.

Visur jau sukrauti bilijonai dolerių karo pabūklų. Ir jie dar vis galvotrūkiškiais krauna. Visi ruošiasi prie karo. Tiesa, visur kalbos eina apie taiką, bet visos tautos yra įsitikinusios, kad tik ginklas tą taiką užtikrina. Ta karo liga yra jau taip giliai įsišaknijusi kuriose šalyse, kad jau vaikeliai yra nuo pat mažens pratinami prie šautuvo lyg prie žaislo. Juo to vaikelio protas bręsta juo tuoj jame skiepijama kitų rasių neapykantą, o savosios tautos garbinimas.

Jeigu bilijonai reikalingi karo pabūklams, aišku, kad tą kapitalą turi sukelt pats piliečiai. Tokioms milžiniškoms sumoms sukelt valstybė pradeda tvarkyt net piliečių privatus reikalus. Valstybė pradeda kištis į šeimų privatus reikalus; pradeda ne tik maisto kiekybę bet ir kokybę tvarkyt. Pilietis tampa valstybinio mechanizmo dalelė: — be balso, be valios. Piliečio likimą, gyvenimą tvarko valstybė, kuomet tikrenybė, piliečiai turėtų valstybę tvarkyt.

O ką bekalbėt apie tas šalis kur gerybių perteklius toks didelis, kad didžiausi kviečių ir kitų gerybių aruodai yra deginami, naikinami, kuomet tūkstančiai asmenų badu

miršta. O tai įvyksta protaujančių žmonių tarpe. Jų tarpe civilizacija skaitosi jau pasiekusi aukštą laipsnį!

O ką pamatyt, ką sakyt apie tikybės stovį tokioj Rusijoje, Vokietijoje ar Meksikoje? Ten tik bedievybė ir pagonystė viešpatauja.

O kam tai viskas? Mūsų žemė gali visus sutalpinti, visus gali pamaitinti, visiems gali duot gražų gyvenimą, kuris galėtų tinkamai priruošt prie būsimojo Amžinojo. Gi šiandien yra anaiptol. Visur pavydas, smurtai, nepasitikėjimas viens kitam. Jeigu žmonija tokiu keliu eis, tikrai iššauks civilizacijos nelaimę.

Nemanau, kad laikai prieš Didįjį Karą buvo blogesni už mūsų. Tuomet gi, apie devyni milijonai pasaulio geriausių vyrų paaukojo savo gyvybes, kad pasaulį pertvarkytų, kad sekančioji karta rastų laimingesnį, ramesnį gyvenimą šioje žemėje. O kokia tai dvidešimto šimtmečio ironija!

Kodėl viskas taip visapusiškai pablogėjo? Rods, kiek galvų tiek nuomonių: — ekonominė būklė, pinigų netvarka, turtuolių ir karinių reikmenų dirbėjų gobšumas, visokiausių "izmų" propaganda, gyvenamosios žemės nedateklis, rasizmo liga ir t.t. Daug aiškinimų bet visi prašovė tikrenybę.

Aišku, labai aišku, kodėl mes tokius nebūtus laikus pergyvenam. **Žmogus užmiršo Dievą**, tai pamatinė priežastis. Milijonai žmonių jau nebepažįsta savo Kūrėjo. Jo Vardas minioms tai tik senovės mitologijos išraiška. Dievas, ypač Kristus, tai kokių psichiniai susirgusių išmislas ir t.t.

Ten kur Tikrasis Dievas buvo pirmiau garbinamas, dabar Jis išmetamas ir Jo vieton gražinami senovės pagonystės dievai. Tą pagonystę nekuriuos tautos jau oficialiai priėmė ir naikina visą kas priešinasi jai.

Ištiko žmogų nelaimė. O tas žmogus kreipėsi pas kitą žmogų, o ne prie Dievo, kuris vienas tegalėjo šiose nelaimėse pagelbėti. Reikėjo Vado, bet nesikreipta prie Tikrojo Vado. Prie to Vado netik nesikreipta, bet tautos viešai pradėjo skelbti, kad tokios Vado niekuomet nebūta, kad tai tik mitologinis padaras!



Taip, Kristus tas švelnusis Vadas, kuris savo krauju atpirko žmoniją, kuris pats asmeniškai mums atnešė tikrąjį mokslą, pagal kurį žmonės galėtų būti laimingesni, buvo daugelio atmetas. Nesunkus Jo mokslas. Ne sunku sulyg tuo mokslu gyventi. Tame moksle būtų daugelis radę grožybių ir malonumų kaip kiti iki šiol rado. Tas mokslas aiškiai nurodo kaip gyventi Dievo ir artimo malonėje. Mylėt artimą ir jo turtus negeist. Tas mokslas rodo, kad šis gyvenimas tik laikinis, kad yra kitas Amžinas Gyvenimas.

Tiesa, dar mūs Jungtinėse Valstybėse gyvenančiuosius nekurių tautų baisios nelaimės dar neištiko. Bet tai nėra užtikrinimas, kad mus panašus likimas nelaukia. Užmirškim Dievą ir mus dar baisesnės nelaimės ištiks, nes savo akimis pamatėme kas įvyk-

sta be Dievo ir be tikros tautinės santūros ir privatinio gyvenimo nesutvarkymo.

Kiekvienas kuriame dar plaka Kristus ir žmonijos meilė turi jausti pareigą Kristų gražinti į tų širdis, kurie Jį užmiršo. Geriausias būdas tai įvykdinti savo geru pavyzdžiu. Dažniausiai žodis tuščiai praskamba, bet pavyzdys tik kiekiausio sprando žmogų nepaveikia.

Pasimokykime iš kitų. Dar laikas gražinti Kristų ten kur Jis užmirštas, ten kur Jo mokslas žmones negaivina. Kuomet tautos ir žmonės pripažins Kristų kaip jų Tikrąjį Vadą ir Jo mokslą kaip tikrąjį mokslą ir sulyg tuo mokslu taikins savo pavienį ir tautinį gyvenimą, tuomet tik būsime užtikrinti, kad įeisime į laimingesnį rytojų; kad mūsų šalį neištiks tokios nelaimės kurias kenčia anapus vandenyno milijonai žmonių.

A. V. Mažukna

## Amžinas Revoliucijonierius

**S**IAIS laikais laisvamaniai mums prikiša, kad religija daro žmogų ištižusį. Jie sako, kad pamaldus žmogus atsiduoda tik Dievo valiai, pasidaro tingus, neveiklus, apsilėdęs. Dėl to, anot jų, religija bei tikėjimas tarnauja tik turtuoliams, kurie išnaudoja nuolankius darbininkus ir beturčius.

Todėl laisvamaniai skelbia, kad malda nereikalinga. Už malda, anot jų, naudingesnis yra traktorius ir kultūriškas žemės dirbimas.

Negalima ginčyti, kad tiek seniau, tiek ir dabar kai kas netinkamai suprasedavo Evangelijos mokslą ir skelbė kad žmogus, be Dievo malonės, yra nieko vertas, gali tik bloga daryti. Kai kurie protestantų teologai ir dabar laikosi klaidingos nuomonės, jog žmogaus prigimtis yra taip sugadinta, kad jis be Dievo malonės neturi jėgos net paveikti žmones, gamtą ar pasipriešinti kokiam paprastai nelaimei ar piktybei.

Iš to jų tarpe pasireiškė netinkamas maldose verkšlenimas, žmogaus dvasios smugdymas, vadinamas kvietizmu.

Bažnyčia tokį jų pamaldumo supratimą smerkia.

Buvo net ir šiaip labai išmintingų žmonių, kurie visai netinkamai ir vienašališkai aiškino Evangeliją apie nusižeminimą ir nesipriešinimą piktam. Pav., rusų rašytojas, kuris iš dalies prisidėjo prie rusų inteligentų ištižimo kovose su bolševikais, buvo grafas Tolstojus. Jis paėmė iš Evangelijos tik vieną antrą Kristaus įsakymą apie nusižeminimą ir nesipriešinimą piktam, nepaisydamas kitų šv. Rašto vietų, kur skelbiama piktam kova.

Už tai Tolstojų mūsų prel. Dambrauskas-Jakštas yra vadinęs siaurapročiu.

Kristus mokė mus nusižeminimo ir kentėjimų ne taip sau, be jokio tikslo, bet kad per tai mes turėtume pergalę ant savo pikto priešo ir sau Dangaus Karalystę laimėtumėm.

Juk ir Viešpats Kristus, mušamas į veidą per savo teismą, netylėjo ir nedavė, kaip pats mokė, antro žando, nes nebuvo tada Išganytojui tikslo būti be prasmės mušamam ir niekinamam.

Iš Kristaus gyvenimo turime pavyzdžių, kad, Dievo Karalystės reikalus ginant, reikia kartais ir jėgą pavartoti. Kristus, kaip

žinome iš Evangelijos, labai smarkiai puolė prekyaujančius bažnyčioje žydus. Mušė juos viržiais, jų stalus išvartė ir jų pinigų išbarstė. Evangelijoje tai užrašyta net du kartu.

Kaip reikia kovoti ir veikti, yra mums pavyzdžiu katalikų šventieji.

Šių laikų filosofas Bergsonas, neseniai priėmęs krikščionybę, savo veikaluose gėrisi katalikų šventaisiais, pabrėždamas jų nepaprastą drąsą ir energiją.

“Kas per galios jų pasiryžimuose ir jų darbuose”, stebisi Bergsonas. “Kad suprastumėm, kaip jie buvo veiklūs ir mokėjo kovoti bei vykdyti savo sumanymus, pasiskaitykime, sako jis, šv. Povilo, šv. Kotrynos Senietės, šv. Pranciškaus, arba šv. Joanos Arkietės gyvenimus”.

Ir tikrai, Evangelijoje mes randame daug vietų, kurios iškelia veiklumą ir kūrybines žmogaus galias. Prisiminkime, pav., liūdną istoriją sūnaus vėjavaikio, nenorėjusio dirbti darbo savo tėvo ūkyje, arba prilyginimą apie karalių, kuris, išeidamas į tolimas keliones ieškoti sau karalystės, paliko netikusį, nerūpestingą savo turtų užvaizdą, kurį sugrįžęs smarkiai nubaudė už išikvojimus ir apsileidimą. Be to, istorijoje apie talentus Kristus primena, kad žmogus privalo grąžinti Dievui talentus padaugintus (Mat. 25, 15—28; Lk. 13, 6—9).

Stabmeldžiai graikai ir romėnai su panieka žiūrėjo į darbą, manydami, kad darbas tai vergų dalis. Krikščionybė ir jos Evangelija pašvenčia darbą ir darbininkus. Pats Kristus daug dirbo, kaip darbininkas, gyvendamas prie šv. Juozapo. “Darbininkas vertas savo valgio” (Mt. 10, 10), sako Kristus. “Kas nenori dirbti, tas tegu nevalgo” sako Povilas (2 Pil. 3, 10).

Palyginimai apie vyndaržį, Kristaus bendravimas su darbo žmonėmis, jo pasakyti palaiminimo pamokslai, kvietimas ateiti prie jo visiems, kurie vargsta ir kenčia, kuriems žadamas palengvinimas, pabrėžia žmogaus darbą ir veiklumą.

Tiesa, iš Evangelijos žinome, kad žmogus pasėkmingiau gali viską kurti ir dirbti, Dievo padedamas. Dievas dažnai veikia pasaulyje per žmogų, panaudodamas žmogaus laisvę, tačiau, be žmogaus valios ir jo pas-

tangų, Dievas retai kada daro kokias išimtis, — stebuklus.

Tolki krikščioniškoji pažiūra pasireiškia ir mūsų priešodžiuose: “Dievu pasitikėk, bet ir pats nežiopsok”, arba: “Dirbk ir Dievas padės”.

Pagaliau Evangelija moko, kad mes turime nuolat kovoti ir ieškoti Dievo Karalystės.

Nuodėmė įveikiama tik atsidėjusiu ieškojimu Dievo Karalystės, geresnio tobulo gyvenimo. Galima pasakyti, kad krikščionis yra amžinas revoliucionierius gera prasme. Jis nuolat turi rūpintis vis geriau sutvarkyti savo ir visuomenės gyvenimą Dievo Karalystės pavyzdžiu.

Tokiais kovotojais dėl Dievo Karalystės revoliucionieriais galima laikyti ypač šv. Povilą ir pirmųjų amžių krikščionis.

Iš šv. Povilo rašytų laišku mes galime įsitikinti, kad jo skelbiamas mokslas nėra toks ramingas skausmus balzamas, ar žmogų migdąs vaistas — opiumas, apie kurį kalba komunistai. Priešingai, kova dėl Dievo Karalystės ir išganymo jis lygina prie olimpiados bėgiko, kuris nuolat turi tvarkyti savo kūną ir valią, kad laimėtų lenktynes.

Tikėjimas, anot jo, neturi raminti ar migdyti, bet deginti, kaip ugnis, kuri tvardo, kaip plieną, žmogaus charakterį.

Šis plieno charakteris reiškėsi pirmųjų krikščionių nepalaužtoje valioje laimėti Kristui galingąją tuomet Romos imperiją.

Tai nereikia manyti, kad vad. pasyvus ir nuolankus krikščionis buvo neveiklus ir nesirūpino apaštalavimo darbais.

Persekiojami ir kankinami jie nuolat apaštalavo, ypačiai savo pavyzdžiu.

Jie kentėjo ir viską aukojo ne taip sau be tikslo ir prasmės. Jie kovojo dėl savo dangaus laimės ir savo Bažnyčios pergalės.

Jiems buvo pasakyta, kad jie nepasiduos tu nugalimi piktumui, bet nugalėtų piktą gerumu (Rom. 12, 21).

Taigi ir matome, kad jie pagaliau nugalejo, pavergdami Kristui ne tik galingąją Romos imperiją, bet ir kitus tolimus pasaulio kraštus.

Pasakymas, kad krikščionybė priešinga žmogaus veiklumui, prieštarauja ir istorijai.

Mes matome, kad pats smarkiausias žmogaus aktyvumas pasireiškė kaip tik krikščioniškame istorijos laikotarpyje ir pats didžiausias veiklumas ir pažanga pastebimas tautose, kurios priėmė krikštą. Ypač tai ryšku mūsų lietuvių tautoj.

Kiekvienas bešalis stebėtojas mato, kad krikščionybė, tai jėga, kuri sudarė istoriją.

Tai turi pripažinti ir mūsų priešai.

Rytų senosios tautos: kiniečiai, indai ir persai, nepriėmusios krikščionybės, gyvena tik praetimi, lyg sustingo ir istorijai nesuteikia naujos medžiagos. Tik krikščionybė pajėgė tautoms duoti ateitį, sudaryti savo istoriją bei aukštą kultūrą. **K.A.S.**

## Paklausimams Atsakymai

**Ar kunigas gali visas nuodėmes išrišti klausykloje? O. B.**

Taip kunigas gali visas nuodėmes atleisti, jei nusidėjėlis gailisi už visas nuodėmes ir išpažįsta visas nuodėmes, t. y. kiek gali atsiminti.

**Ar katalikas gali pelnyti visuotinus atlaidus kalbant ražančiaus dalį prie šv. Sakramento? O. T.**

Taip, su keliomis sąlygomis tikintysis gali pelnyti visuotinus atlaidus kalbant vieną ražančiaus dalį prie šv. Sakramento. Pirmą sąlyga, kad pilna ražančiaus dalis t. y. 50 'Sveika Marija' ir tt. būtų atkalbėta tą pačią dieną; antra, kad ražančius būtų kalbamas prie šv. Sakramento; trečia, kalbėtojas turėtų priimti šv. Komuniją, eiti prie šv. Išpažinties, ir aplankyti bažnytelę. Šioji paskutinė sąlyga gali būti išpildyta ir net aštuonias dienas vėliau. Tiems, kurie kasdien eina prie šv. Komunijos ar prie išpažinties nors 2 sykius į mėnesį nėr reikalo tos paskutinės sąlygos išpildyti. Tai tokiu būdu pamaldūs žmonės gali kasdien pelnyti tuos atlaidus. Tai labai gera gausių atlaidų proga geriems katalikams.

**Koks būtų trumpiausias tobulos atgailos aktas. S. H.**

Mano nuomonėje sekantis būtų trumpiausias tobulos atgailos aktas, "Mano Dieve, gailiuosi už visas mano nuodėmes, nes nusidėjau Jums, Kurs esi toks geras ir vertas mano meilės".

Tačiau, visad reik atsiminti, kad neužtenka tik žodžius tarti bet reik tikrai jausti reikštus jausmus širdyje. Ašaros nevisada yra tikro tobulo gailėsčio ženklas. Tikras gailėsčio aktas reiškiasi valioje ir prote, kai žmogus aiškiai prisipažįsta, kad nusidėjo ir pasiryžta toliau nebensidėti. O tikra mūsų gailėsčio priežastis turi būti tobula Dievo meile.

**Jei aš sekmadienį išklausyčiau šv. Mišias keletą sykių ar galėčiau tokiu būdu atlyginti už apleistas šv. Mišias per keletą praeitų sekmadienių? T. M.**

Bažnyčios įsakymas išklausti šv. Mišias yra glaudžiai surištas su diena ir tokiu būdu tas įsakymas tik tą dieną gali būti išpildytas. Su tuo šv. Mišių apleidimu žmogus arba papildo nuodėmę arba nepapildo nuodėmę, priklauso nuo apleidimo priežasties. Kai žmogus tuo momentu nutaria apleisti šv. Mišias iš tingėjimo, tai jis tada papildo nuodėmę. Sekantis sekmadienis negali atšaukti papildytą nuodėmę. Žmogus arba papildė nuodėmę ar ne!

Pats išklausymas šv. Mišių keletą sykių sekmadienio ryte gali skaitytis kaipo pamaldus gailėsčio arba atgailos aktas už apleidimą, bet negali sulaikyti nuodėmes, kurios būna papildytos šv. Mišių apleidime sekmadieniais. Tokie šv. Mišių išklausymai gali dvasiškai praturtinti žmogų, bet negali panaikinti tos nuodėmės be išpažinties.

Saugokitės netikrų pranašų, kurie ateina pas jus avių rūbuose, viduje gi yra plėšrieji vilkai. (Mato 7, 15).

## NAUJASIS MARIJONŲ VIENUOLIJOS VADAS



Visuotiniame Tėvų Marijonų suvažiavime, buvusiame praėjusią savaitę Romoje, išrinktas naujas vienuolijos viršininkas.

Juk Jo Ekscelencija **VYSKUPAS PETRAS BŪČYS** ne naujas vienuolijos narys ir ne pirmą kartą atsistojo prie vienuolijos vairo. Jo Ekscelencija, išrinktas Generalas, pats pirmasis įstojo į a. a. arkivyskupo Jurgio Matulevičiaus atgaivintąją vienuoliją ir drauge su Didžiuoju Arkivyskupu tiesė jai pagrindus.

Do Arkivyskupo mirties (1927 m.) Vysk. P. Būčys paėmė vienuolijos vairą į savo rankas ir jai vadovavo iki 1933 metų.

Tėvų Marijonų kongregacija turi daug garbingų vyrų. Bet pasirinkimas vyriausiuoju vadu Vyskupo Būčio, yra pats tinkamiausias ir sveikintinas.

Reikia pasakyti, kad ši vienuolija jau plačiai išsišakojo. Jos šakos gražiai prigijo ir sėkmingai veikia keliuose kontinentuose. Ne vienur kitur, bet visur, kur tik įsisteigia

savo skyrių, Marijonai dirba kilnų misijų darbą, steigia vidurines ir net aukštąsias mokyklas. Dėl to parinkimas generolu tarptautiniai žinomo Vyskupo Mokslininko tikrai yra vykęs dalykas.

Kas iš lietuvių nėra girdėjęs apie Vyskupą Būčį?

Ne tik Lietuvos visuomenei Jo Ekscelencija yra plačiai žinomas, bet ir mums, Amerikiečiams.

Lietuvoje organizavo valstybinį universitetą buvo jo profesorium ir rektorium, plačiai veikė visuomenėje, daug rašė žurnalams ir laikraščiams, vedė rekolekcijas, davė pasikaitas. Kai buvo išventintas vyskupu, visomis savo jėgomis pasinėrė į didįjį misijų darbą, kurį ligšiol su didžiausiu atsidavimu tebedirba.

Amerikoje Vyskupas Būčys taip pat daug dirbo. Jo Ekscelencijai čia teko ir klebonauti, ir misijonieriauti, ir redaktoriauti, ir mūsų visuomenei vadovauti. Kad taip buvo, yra liūdininkai Waukegano ir Sseboygano lietuviai, dienraštis "Draugas" ir visos mūsų idėjinės organizacijos.

Mūsų dienraštį J. E. redagavo keliais atvejais. Šis sunkus darbas jam teko dirbti tais laikais, kuomet mūsų visa tauta kovojo už Lietuvos nepriklausomybę ir jam toje kovoje reikėjo ne vien dalyvauti, bet ir vadovauti. Kiek pasakyta kalbų, prirašyta rezoliucijų, memorandumų! O ką ir bekalbėti apie įvairius suvažiavimus, seimus, kuriuose jo žodis buvo ir laukiamas ir, pagaliau, lemiamas.

Tad, J. E. Vysk. Būčio daug dirbta ir Lietuvoje, ir Amerikoje, ir net Rusijoje, kuomet profesoriavo Dvasinėje Kunigų Akademijoje Petrograde. Tie darbai prasidėjo dar Seinų seminarijoje ir tęsėsi per 40 kunigavimo metų.

Nuširdžiai sveikiname Jo Ekscelenciją vėl grįžusį prie Marijonų vienuolijos vadovybės, palinkėdami geros sveikatos ir geriausių sekmių!

## AMERIKOS MARIJONŲ PROVINCIJOLAS



Apie gerb. kun. dr. Joną Navicką, naująjį Tėvų Marijonų Provincijolą Amerikoj, berods, nedaug tereikia pasakoti mūsų skaitytojams. Apie jį visi gerai žinome. Pažįstame jį iš jo naudingų išsivijai darbų.

Kun. dr. J. Navickas mūsų visuomenei yra gerai žinomas ir kaip gabus rašytojas, ir kaip veikėjas, ir kaip didis kultūros darbininkas, ir kaip vienas ir žymiausias Lietuvių Kolegijos Amerikoj steigėjas, ir kaip tos kolegijos rektorius, išbuvęs šioj garbingoj ir atsakomingoj vietoj nuo 1926 m. ligi šių laikų.

Bet ypač gražiai gerb. kun. J. Navickas pasižymėjo, kaip mūsų jaunuomenės auklėtojas, ir kaip Marianapolio Kolegijos direktorius, ir lietuvių katalikų studentijos ir profesionalų organizatorius ir palaikytojas.

Reikia neužmiršti, kad 1926 m. įsteigtoji lietuvių kolegija Hinsdale, Ill., iš nieko turėjo prasidėti. Menkos patalpos, stoka mokytojų, laboratorijų, knygyno darba žymiai

trukdė. Tačiau to darbo nesulaikė. Energingas ir savo pareigoms atsidavęs kolegijos direktorius triuškinė kliūtis vieną po kitai. Įstaiga išaugo ir po penkerių metų reikėjo ieškoti erdvesnių patalpų, tinkamesnių darbui sąlygų.

1931 metais kolegiją perkėlus į Thompson, Conn., direktoriui kun. dr. Navickui rūpestčiai nesumažėjo, bet padidėjo. Nors išigyta vieta ir didelė ir graži, tačiau reikėjo ją priręngti, kad ji būtų mokyklai tinkama. Čia jo įdėta daug darbo, padėta daug sveikatos.

Kadangi direktoriaus didžiausių rūpesčių buvo turėti ir vidurinę mokyklą (High School) ir keturių metų kolegiją, reikėjo daug kliūčių nugalėti, nepaprastai daug darbo pakelti. Ir šia proga džiugu pabrėžti faktą, kad ir čia kun. Navickui pavyko nugalėti visus sunkumus. Šiandien Marianapolio vidurinė mokykla ir kolegija yra akredituotos. Vadinas, Marianapolio Kolegijos diplomai turi valstybinio autoriteto vertę.

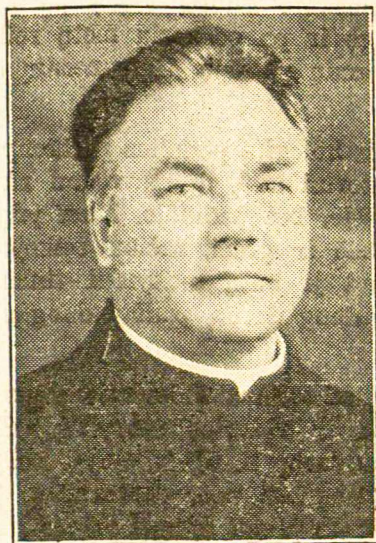
Gerb. kun. Navicko vadovaujamoji kolegija patiesė pagrindus ir Marijonų Kunigų Seminarijai. Jei ne kolegija, tosios seminarijos, aišku, nebūtų buvę. Gal ir pačių TT. Marijonų Amerikoj nebūtų likę, jei ne kolegija. Ji sulaikė juos nuo išsikėlimo į Lietuvą. Taigi, ir šiuo atžvilgiu mūsų visuomenei labai daug pasitarnauta.

Tie visi darbai ir rūpestčiai žymiai susilpnino kun. Navicko sveikatą. Bet jis tuo nesiskundė. Ir tas faktas, kad jis apsiėmė ant savo pečių nešti dar vieną sunkią našta — vadovauti visai TT. Marijonų Provincijai Amerikoj, aiškiai rodo, kad vienuolija ir mūsų išsivijos reikalai jam yra brangesni už viską. Nieko nepaisydamas jisai dirba ir dirbs.

Naujoji (Provincijolo) našta, jam nebus nepakeliama, nes jam teks dirbti daugumoje jau su savo auklėtiniais, t. y. tais, kunigais, kurie yra užbaigę jį vadovaujamą kolegiją.

Dieve, jam padėk!

## Kun. Prof. J. Vaitkevičius



Naujojo Tėvų Marijonų Generolo J. E. Vyskupo Petro Būčio padėjėju — sekretorium vienuolijos visuotiname suvažiavime Romoje išrinktas gerb. prof. kun. Juozapas Vaitkevičius, Marijonų Kunigų Seminarijos (Hinsdale, Ill.) rektorius.

Gerb. kun. dr. J. Vaitkevičius taip pat yra vienas iš pirmųjų vienuolijos narių. Jam nemažai teko dirbti drauge su vienuolijos atgavintoju Arkivyskupu Matulevičium, kuo

met jis buvo Vilniaus Vyskupu. Darbavosi kartu Romoje ir su J. E. Vyskupu Būčiu, kai jis pirmu kartu buvo vienuolijos vadu.

Dėl to gerb. Profesoriumi visi vienuolijos reikalai, visų jos šakų veikimas yra labai gerai žinomas. Be to, jis yra mokslo vyras, mokąs daug kalbų, profesoriavęs seminarijose ir Lietuvos Universitete.

Nors kun. Vaitkevičius aukštesnių pareigų yra šaukiamas į Romą, tačiau, apsisėdamas Ameriką, mūsų, lietuvių katalikų, tarpe paliks sunkokai užtaisomą spragą. Jis čia buvo labai reikalingas. Pasigęs jo seminarija, nes jis yra vienas iš geriausių teologijos mokslo žinovų, pasigęs lietuvių katalikų inteligentija, kuri gerb. kun. Profesoriumi labai gerbė ir dažnai su juo jei ne vienu tai kitu reikalu pasitardavo. Pasigęs jo ir visuomenė, kuri nekartą naudojosi Profesoriaus rintomis kalbomis, paskaitomis ir rintais, moksliniais straipsniais katalikiškose laikraščiuose.

Gerb. kun. dr. J. Vaitkevičius skubiai prašomas atvykti į Romą. Kelionei jau rengiasi. Už savaitės, kitos atsisveikinsime, palinkėdami jam smagios kelionės ir geriausių sekmių naujose ir labai atsakomingose vienuolijos vadovybės pareigose.

## Komunistų Veikla

San Francisco mieste eina išklausinėjimai įvairių liudininkų apie Harry Bridges veiklą Amerikos komunistų partijoje.

Harry Bridges yra ateivis, kuri norima išdeportuoti už jo veiklą prieš šio krašto tvarką.

Tikrai įdomiai liūdijo Merriel P. Bacon, kuris į komunistų partiją buvęs įstojęs tuo tikslu, kad sekti jos veikimą.

Anot jo liūdymo, komunistai Pacifiko pakraščiuose užgyrę vagystes, kad išauginti partijos fondą, planavę žmogžudystes, kad savo tikslą atsiekti ir taip pat darę planus kruvinai revoliucijai.

Kas nežino komunistų tikslų ir priemonių, kuriomis jie tų tikslų siekia.

Juk visai panašiai jie įsistiprino Rusijoje. Jie ten plėšė bažnyčių turtus, tūkstančiais žmonių išžudė, kol valdžią paėmė į savo rankas.

Panašių būdu komunistai siekė užkariauti ir Ispaniją.

Dėl to mažai kas teabejoja, kad ir Amerikoje tokiais pat žiauriais keliais eidami, kruvinos revoliucijos pagalba komunistai nori nugriauti demokratinę tvarką ir įsteigti tokią žiaurią diktatūrą, kokia šiandien yra Sovietų Rusijoje.

Ar Bacono liūdymą apie komunistų veiklą šiame krašte kas pripažins, ar ne, faktas pasiliks faktų, kad šio krašto komunistų veikimo metodai nėra skirtingi nuo Rusijos, Ispanijos ir kitų kraštų komunistų veikimo metodų.

## PARSIDUOTI UŽ PELŲ MAIŠĄ

“Dar netartas paskutinis teismo žodis!” kalbėjo sau Henrikas Dupanlupas, revoliucionierių tribūnas. “Kunigas Renaldas nebus nuteistas mirti. Tikrai ne! Juk jis toks geras, nuoširdus, nors yra kunigas ir tuo pačiu mūsų, kaip bedievių priešas. Atsimenu, kaip jis mane mokė lotyniškai šv. Raštą skaityti, kaip dažnai paskutiniu skatiku dalinosi... Aš jį išlaisvinsiu ir į revoliucionierių eiles įtrauksiu”.

Tokių minčių apsuptas Henrikas Dupanlupas, užsimitęs ant pečių apsiaustą, nulipo mediniais laiptais.

“Kaip mėlynas dangus”, džiaugėsi, “Buvau pamiršęs, kad jau pavasaris. Tikrai, net žibučių, kvapą užuodžiu”. Valandėlę sustojo ant girgždančio tilto, pažiūrėjo į žalsvą upės vandenį, paskui į krantą, kur stovėjo mažas namelis, sodo medžiūnose paskendęs. Iš ten dvelkė žibučių kvapas. Pakratė galva, lyg gindamasis nuo išrizgučių minčių: “Ne metas pavasario malonumais džiaugtis, kai reikia šimtus darbų atlikti”.

“Ir kun. Renaldas augindavo savo sode daug gėlių”, galvojo Dupanlupas, dar vis prisimindamas žibutes. “Ypač mylėjo narcizus ir rožes. Geras žmogus... Nejaugi jam reikės mirti vien dėl to, kad yra kunigas...”

Kalėjime rado kun. Renaldą.

“Tėve, jums noriu slapta vieną žodį tarti”, prabilo “eikime”. Lauke buvo šalta, tamsu. Vėjas draikė jų rūbus. “Tėve, aš atėjau jūsų išgelbėti. Nejaugi mirste dėl savo pašaukimo! Juk toks geras esi. Trumpai sakant, štai čia pasirašykite, kad atsisakote nuo kunigystės — tai smulkmena, bet už tat vėl būsite laisvas, nors ir nebegalėsite toliau atlikinėti kunigo pareigų”. Dupanlupas savo užrašų knygutėje parašė du žodžius ir pakišo kunigui, kad pasirašytų.

“Dėkui, Dupanlupe,” tarė susimąstęs kunigas, “dėkui tau už gerumą. Bet, matai, pasirašyti negaliu, nes išduočiau savo pašaukimą ir Bažnyčią. Kunigas yra Dievo pateptasis”.

Tribūnas neleido išsikalbinti: “Kaip tai? Juk reikės mirti, jei nepasirašysite. Ar žinote, kad po pusvalandžio bus teismas? Kunige Renaldai, aš prašau jus — čia atėjau

dėkingumo vedamas. Nejaugi mano žygį vėjais paleisite. Čia kalba eina apie gyvybę, kurią visi taip myli”.

“Taip, gyvenimas brangus turtas. Bet sakyk tikrai, kaip pridera garbingam vyrui, ką man duoti už pašaukimo paniekinimą?”

Tribūnas, valandėlę pagalvojęs, tarė: “Jums parūpinsiu vietą revoliucionierių taryboje. Ten dirbsite, kad mes greičiau pasiektume tikslą. Tai įtakinga ir pelninga vieta. Daugiau nereikės bažnyčioje už menką uždarbį stovėti ir menku maistu tenkintis”.

“Šis tas jau yra”, tęsė kunigas Renaldas. “Bet to permaža. Aš esu verčiamas prarasti gerą vardą, kurį daug metų saugojau pas Dievą ir žmones. Daug metų prastai gyvenau ir buvau patenkintas. Jei norėčiau dabar geriau gyventi, tai atlyginimas turi būti vertas pastangų. Nenoriu už pelų maišą parsiduoti!”

“Taip? Jūs pigiai neparsiduodate? Bet juk turėsite labai daug pajamų, labai, daug kun. Renaldai, pamatysime...”

“Ar ilgai? Atleisk, Dupanlupe, jei noriu įsitikinti, juk save parduodu — ar ilgai truks geresnis gyvenimas?”

“Dešimt, dvidešimt metų, o gal dar ilgiau. Jūs ilgai gyvensite, Renaldai!”

Kunigas karčiai juokėsi: “Ir po to?.. Matai, po to mirsiu, stosių į Dievo teismą ir... būsiu amžinai pasmerktas. Už menkus žemės turtais, kurie nevertesni už pelų maišą, prarasiu amžinuosius. Tikrai būčiau beprotis, jei už dešimtį ar dvidešimtį metų geresnio gyvenimo netekčiau amžinybės, vien dėl pigių žmonių baimės. Dėkui, Dupanlupe, už gerą žodį. Tačiau netrukdyk man eiti savo įsitikinimų taku”.

“Kunige!” Tribūno akyse pasirodė ašaros. “Jūs negalite mirti. Klausykite, aš viską padariau — juk toks geras man buvai, kai pas tave mokiaus”.

“Gerumas tikram žmogui tiek pat reikalingas, kaip ir oras, kuriuo kvėpuojame. Pasirašyti negaliu”.

“Ar tai paskutinis jūsų žodis?”

“Paskutinis. Dėkui — tikrai”...

Po dviejų valandų kunigui Renaldui ir daugeliui kitų nukirto galva. J. Gr.

ALP 2272

## IŠ LIETUVOS GYVENIMO

### Plinta Lietuvos Pramonė

Kaunas. — Centralinis statistikos biuras jau apskaičiavo 1938 metų pramonės gamybos davinius. Pagal juos, palyginus su 1937 metais, Lietuvos pramonės gamyba padidėjo 13 proc.

Pirmoj eilėj padidėjo maisto produktų ir gamyba, toliau seka alus ir cukrus.

### Jonavoj Sudegė Baldų Dirbtuvė

Kaunas. — Iš Jonavos praneša, kad ten pereitą naktį sudegė p. Chosido baldų dirbtuvė. Spėjama, gaisro priežastis esanti neatsargus elgimasis su ugnimi.

### Kursai Ūkininkams

Kaunas. — Žemės Ūkio Rūmai žiemos metu rengia trumpalaikius kursus ūkininkams. Per pirmąjį šių metų pusmetį iš viso buvo surengti 263 trumpalaikiai kursai, kuriuose skaityta 1,837 valandos paskaitų. Kursus lankė 28,000 ūkininkų. — Žemės Ūkio ministras dr. J. Krikščiūnas pavedė Žemės Ūkio ministerijos visų departamentų direktoriams parengti naują penkmečio planą. Naujame plane bus atkreiptas dėmesys į žemės ūkio kultūrinimą ir darbo našumo pakėlimą. Penkmečio planas apims Žemės Ūkio ministerijos darbus nuo šių metų iki 1944 m.

### Sudegė šilalės ir Kulių Miesteliai

Kaunas. — Gaisro nelaimė šiemet ištinka jau trečią Lietuvos miestelį: per Velykas sudegė Tveriai, birželio pradžioj Užventis, o dabar šilalė ir Kuliai.

Šilalėje nuo tvartų užsidegė restoranas ir ugnis greit prasiplėtė per visą miestą. Tame mieste 50 trobesių buvo sunaikinta ir 200 žmonių likę be pastogės.

Kilo gaisras ir Kulių miestelyje Kretingos apskrityje. Kuliuose gaisras kilo miestelio centre ir kadangi trobesiai mediniai, tai ugniai buvo labai neatsparūs ir gaisras su nepaprastu greitumu prasiplėtė per visą miestą. Gaisro nuostoliai apie 120 tūkst. litų.

### Lietuvos Prekybininkai Renkasi

Kaunas. — Liepos 9 d. Palangoje įvyko Lietuvos prekybininkų, pramonininkų ir amatinkų, trumpiau vadinant Verslininkų Sąjungos, kongresas, šūkiu "Lietuva lietuviams, jūra Lietuvai!" Prieš 9 metus pradėtas organizuoti verslininkų sąjūdis subūrė po verslininkų vėliava apie 500 veslo žmonių, suorganizuotų į 70 skyrių. Sąjunga leidžia savo savaitraštį "Verslas" ir amatininkams skirtą iliustruotą žurnalą "Amatininkas".

### Gelbsti Namų Statybą

Kaunas, (Elta) — Seimo priimtas ir pateiktas Respublikos Prezidentui pasirašyti neapstatytų sklypų mokesčių įstatymas. Tuo įstatymu sklypų savininkai, kurie savo sklypuose, namų nestato, turės mokėti mokesčius panašiai kaip ir apstatytų sklypų. Tuo įstatymu norima paskatinti namų statybą miestuose.

### Nauja Prekybos Sutartis

Kaunas, (Elta). — Pagal naujai sudarytą prekybos sutartį su Turkija iš Lietuvos į Turkiją bus išvežama: arkliai, žalios ir apdirbtos odos, batai, medžiai ir degtukų šiaudeliai. Iš Turkijos bus galima pirkti tabaką, cigaretes, apelsinus, vynuoges, lauro lapus, vyną, aliejines sėklas, vilnas, šilko žaliavą, kilimus ir t.t.

### Šv. Tėvo Atostogos Atidėtos

Vatikanas. — Kadangi tiek daug reikalauja audiencijų pas Šv. Tėvą, Pijų XII, šiomis dienomis Jo atostogos Castelgandolfe buvo atidėtos. Pijus XII yra pripratęs leisti apsilankymus tik rytais, nes Jis pašvenčia visą popietį ir vakarą savo darbui. A. a. Popiežius Pijus XI duodavo audiencijas ne tik rytais, bet ir popiet.

"Jei jūsų teisybė nebus pilnesnė, kaip Rašto žinovų ir parisiejų, jūs neįeisite į dangaus karalystę." (Mato V, 20).

Kas laimėja savo gyvybę, praras ją, ir kas dėl manęs prapuldytų savo gyvybę, ras ją. (Mato X, 39).